Sára Júlia

Csendben

Lelakatolt az idő.
Mélyülnek rajtunk a ráncok.
Mint a szántás, elmaradt vetés,
jövőnk szikkadt fekete árok.
Csendben vagyunk.
Halk neszezéssé lett az életünk.
Aprókat álmodva egymást vigyázzuk.
Éjjel –
S ha kisüt a Nap, simítjuk a fényt,
odafordítjuk a szívünk, nevetünk,
csiklandjuk az eget,
talán egyszer mégis kirepülünk.
Te meg én.
Addig –
eléldegélünk még kicsit
ha lehet,
Prospero aranyló szigetén.